

ת"פ 26793/10/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 26793-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין (נימוקים)

ביום 15.10.20 הוגש כתב אישום נגד הנאשם המייחס לו ביצוע עבירות איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), תקיפת בת זוג וגרימת חבלה ממשית - לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין ותקיפת בת זוג - לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום מלמדות כי לטענת המאשימה, הנאשם ביצע את העבירות כלפי גב' א.ר.ד. (להלן: נפגעת העבירה), אם ילדו יליד 2019 (להלן: בנם הקטין), לה היה נשוי כשנה - קודם לביצוע העבירות, בהיותם בבית מגוריהם שברח' (להלן: הבית).

כתב האישום מתאר ביצוע העבירות בשלושה מועדים שונים. המעשה הראשון, כשלושה שבועות לפני יום 22.4.20, בשעה לא ידועה, שאז בעט הנאשם ברגלה של נפגעת העבירה והכה בכתפה מכת אגרופ על רקע ויכוח כספי בין השניים (להלן: מעשה ראשון).

המעשה השני, כשלושה ימים לפני יום 22.4.20, בשעת צהריים, שאז בעת שנפגעת העבירה אחזה בידיה את בנם הקטין, הכה הנאשם בחזה של נפגעת העבירה מכת אגרופ, נטל מידיה את בנם הקטין, ניגש למטבח הבית, נטל סכין בידיו ואיים עליה באמצעותו - בכך שהצמידו לפניה ואמר לה: "תיזהרי אני בסוף יהרוג אותך" וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה (להלן: מעשה שני).

המעשה השלישי, ביום 22.4.20 בסמוך לשעה 10:00, במהלך ויכוח קולני בין הנאשם ונפגעת העבירה על התמכרות

הנאשם להימורים, בחדר השינה של הבית, עמדה נפגעת העבירה בפתח החדר והודיעה לנאשם כי לא תיתן לו לצאת עד שיבהיר לה פשר סכומי הכסף שהוציא. בתגובה לכך, הניח הנאשם ידו על מצחה, הלם את ראש נפגעת העבירה בדלת חדר השינה "ודחף אותה בשתי ידיו". נטען כי כתוצאה ממעשיו אלו נגרמו לנפגעת העבירה המטומה בכתפה הימנית ושריטה ברגלה השמאלית (להלן: מעשה שלישי).

ביום 23.3.21 עתר הנאשם למינוי ייצוג ציבורי מנימוקיו כפי שפורטו בבקשתו ולאור קיומה של חובת ייצוג מיניתי את הסנגוריה הציבורית לייצוג הנאשם בהליך זה.

ביום 4.7.22 ניתנה תשובת הנאשם לאישום. תשובת הנאשם לאישום כללה טענה כי שורשי תלונת נפגעת העבירה הם "הליך פרידה ובהמשך הליך גירוש ממושך שהיה מלווה בהמון אמוציות בין הצדדים" (עמ' 5, ש' 9-10 לפרוט'). הוסף כי בניגוד לנטען נגד הנאשם, "בחלק מהמקרים המתלוננת עצמה נקטה באלימות כלפי הנאשם כאשר כנגדה הוגשה תלונה בגין אלימות נגד בן זוג אחר" (עמ' 5, ש' 11-12 לפרוט').

בהתבסס על הנטען כנגד והנאשם ותשובתו לכך נפרשה יריעת המחלוקת. אין חולק אפוא כי הנאשם ונפגעת העבירה היו במועדים הרלוונטיים בני זוג ולהם ילד משותף. הוכחו מעשי התקיפה והאיומים.

באשר למעשה ראשון, הנאשם הכחיש אותו בכללותו שנטען כי מדובר בתלונת שווא.

באשר למעשה שני טען הנאשם כי לא נעשה כל שימוש בסכין, עד נוסף שנכח (להלן: י') הוא שהחזיק את בנם הקטין באותו המקרה ולא נפגעת העבירה. עוד נטען בשם הנאשם באמצעות בא כוחו, כי המעשה התרחש בסלון, במעבר דרך המסדרון למטבח הבית, בעת שהנאשם "עבר מהמסדרון למטבח, הוא התכוון לצאת מהבית ולקחת אוכל עמו" (עמ' 5, ש' 19-20 לפרוט'). עוד נטען כי י' הוא לא עד ניטרלי ובעת ההיא י' ניהל קשר רומנטי עם נפגעת העבירה (עמ' 5, ש' 22-23 לפרוט').

באשר למעשה שלישי טען הנאשם כי נפגעת העבירה תקפה את הנאשם והוא התגונן מפניה. לגבי חבלות הגוף שתוארו בכתב האישום, כפר הנאשם בקיומן ובכל מקרה, כך נטען, אם נגרמו לנפגעת העבירה חבלות כלשהן, הן תוצר התגוננות וניסיון הימלטות של הנאשם מפניה. הובהר כי במהלך הדברים נקט הנאשם בכוח ואולם "מדובר בכוח סביר שנבע מהתנהגותה ונבע מהגנה עצמית ומיצוי זכויות" (עמ' 5, ש' 27 ועמ' 6 ש' 1 לפרוט').

בצהריי יום 11.10.21 הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום על דרך הוספת מעשה עבירת תקיפה נוסף. כתב האישום המתוקן הוסיף על הנטען נגד הנאשם מעשה מיום 16.11.20, בסמוך לשעה 2:00, שאז נפגעת העבירה שבה לבית מבילוי ולאחר שבנה הקטין ד. (להלן: הקטין) פתח לנפגעת העבירה את דלת הבית, הקיץ הנאשם משנתו, ניגש לנפגעת והכה ביד בידה מכת אגרופי. מדובר בבקשה שהוגשה פחות מ-48 שעות לפני המועד שנקבע לשמיעת ראיות ומשכך נדונה בפתח דיון יום 13.10.21 שאז אמורים היו הצדדים להביא את ראיותיהם. ב"כ הנאשם התנגד לתיקון כתב האישום ולמצער ציין כי אם כתב האישום יתוקן תתבקש דחייה לצורך השלמת המענה לכתב האישום. לאחר שהבהרתי

למאשימה כי אם איעתר לבקשה בכוונתי לדחות את מועד שמיעת הראיות ולשקול פסיקת הוצאות, השיבה המאשימה כי: "ככל שבכוונת בית המשפט להשית הוצאות או לדחות את מועד הדיון אנו נחזור בנו" (עמ' 8, ש' 2-3 לפרוט'). הואיל וביקשתי לוודא מה המשקל שניתן לשקילת פסיקת הוצאות ניתנה שהות למאשימה לברר עמדתה באשר לבקשתה לתיקון כתב האישום אם אסתפק בהערה ללא פסיקת הוצאות אך אאפשר להגנה את השהות הנדרשת להגיב לתיקון המהותי הצהירה המאשימה כי היא חוזרת בה מבקשתה לתקן את כתב האישום לנוכח רצונה להשמיע את עדיה ללא דחייה נוספת (עמ' 8, ש' 2-11 לפרוט').

שמיעת ראיות הצדדים נפרשה על פני שני דיונים ביום 13.10.21 וביום 9.3.22, במהלכם העידו מטעם המאשימה ע"ת 3 - היא נפגעת העבירה, ע"ת 1 הגב' יעל בן טוב, אם נפגעת העבירה (להלן: אם הנפגעת) וע"ת 2 מר י' אהרון הוא אשר ציינתי כי יכונה י' בהכרעת הדין. אקדים לציין כי י' העיד לאחר שהובא בצו הבאה, וזאת על רקע אי התייצבותו לדיון הראשון אליו זומן. באשר ליתר ראיות המאשימה הוצהר כי ההגנה הסכימה להגשתן תוך ויתור על חקירה נגדית של העדים הרלוונטיים. מטעם ההגנה, העידו הנאשם ועד נוסף שהעיד על תקרית אלימה מצד נפגעת העבירה כלפי הנאשם.

מועדי ביצוע המעשה הראשון והשני צוינו בעובדות כתב האישום שלא במדויק וביחס למועד המעשה השלישי מיום 22.4.20.

בטרם נפרשה פרשת התביעה נשאה באת כוח המאשימה דברי פתיחה, שכללו הצהרה כי בכוונת המאשימה להוכיח את מעשי העבירות באמצעות עדותה של נפגעת העבירה ועדותו של "עד ראיה נטרלי שאינו (צ"ל הינו, הערה והדגשה שלי אה"ב) חבר של בני הזוג בזמנו, דהיינו הן של הנאשם והן של המתלוננת, מר י' אהרון" (עמ' 10, ש' 14-15 לפרוטוקול). עוד הוצהר מפי באת כוח המאשימה כי תובא עדותה של אם הנפגעת, אשר בה נכללת "אמרת קורבן אלימות בסמוך לאירוע" כחריג לעדות מפי השמועה (עמ' 10, ש' 17 לפרוט').

הוצהר בדברי הפתיחה, כי יוגש דיסק שבו מוקלט הנאשם מאשר שהוא משחק קלפים כל הלילה לצורך הוכחת טענת המאשימה כי לנאשם בעיית הימורים ובכך "העובדה שמנויה בסעיף 1 תוכח. מצוינים כל מיני סכומים, מהם ניתן כבר להסיק שבעצם מדובר בהימורים ובאותה בעיה" (עמ' 10, ש' 19-21 לפרוט'). נטען מפי ב"כ המאשימה כי באותו הסרטון "הנאשם מאשר שהוא תקף את המתלוננת לא אחת, הוא מציין שהוא לא הולך להתנצל על כך מאחר והוא לא חושב שהוא גם עשה משהו שהוא לא בסדר. הרביץ למתלוננת כי הגיע לה, והסימנים הכחולים שנוצרו לה מוצדקים, והוא גם לא רואה במעשיו כאלימות כאשר היא שואלת אותו "מה זה אלימות? לדקור אותי? להביא לי כיסא לראש?", כן. "סטירה, אגרוף בעיטות?" לא" (עמ' 11, ש' 2-7 לפרוט').

שמעתי את ראיות הצדדים ושקלתי את טיעוניהם ואולם - התקשיתי לתת אמון בעדות נפגעת העבירה ולהתבסס עליה להוכחת עובדות כתב האישום. עדותם של אם נפגעת העבירה וי' לא סייעו בעניין זה כי אם חידדו את הקושי שעלה מעדותה של נפגעת העבירה. מנגד, התרשמתי מהנאשם ומטיב היחסים ששרר בין בני הזוג והמניע האפשרי להגשת התלונה יישבו את הדעת ואפשרו למצוא היגיון בהסבריו ובגרסתו של הנאשם, גם אם לא מצאתי לקבוע על בסיסה קביעות פוזיטיביות לעניין הנטען מפיו.

הואיל וכך - ראיות המאשימה לא הוכיחו כדבעי את שנטען נגד הנאשם בכתב האישום - ומכאן זיכוי בדיון.

נפגעת העבירה העידה (עמ' 11-61 לפרוט') ובעדותה מסרה כי היא מועסקת כסוכנת ביטוח ומגדלת שלושה ילדים, שניים בני עשר ושבע ובן נוסף משותף לה ולנאשם בן כשנתיים וחצי (עמ' 11, ש' 23-25 לפרוט').

נפגעת העבירה העידה כי נישאה לנאשם ביום 19.11.2019 לאחר שנתיים של זוגיות וכי כחצי שנה לפני מתן העדות התגרשה מהנאשם, לאחר פרידה בת כשנה (עמ' 11, ש' 27-29 לפרוט').

נפגעת העבירה העידה כי התלוננה על "כמה וכמה אירועים שחלקם נסגרו וחלקם הובאו במהלך המשפט" (עמ' 12, ש' 17-18 לפרוט') "ורוב האירועים בעקבות ריבים על כסף... היו סביב כסף של ההימורים, הוא היה יכול להיות הכי שגרתי והכי בסדר, ורגע אחד כשה מדובר בזה זה כאילו בן אדם אחר לגמרי" (עמ' 12, ש' 30-33 לפרוט').

בתחילת עדותה הראשית תיארה נפגעת העבירה אירוע שתאם את נסיבות המעשה השלישי תוך שציינה כי באותו מקרה היא והנאשם הלכו לחדר שינה בעקבות בקשה שלה שזה לא יהיה בפני הילדים וכלשונה: "הוא בא לארוז את הדברים, אמרתי לו שאני לא מוכנה שהוא ייקח את הדברים. היה בחדר שינה מבחינתי שה (לא ברור) שלו (לא ברור) דברים מפה לא ייצא, אם הוא ייצא הוא ייצא כמו שהוא בא. בהתחלה הוא אמר שהוא ישן אצל חבר, אחרי זה הוא בא ואמר שיש שם חדרים לפי שעה, וידאתי את זה וזה אכן היה נכון, כי איפה שהוא ישן זה אצל חבר משותף, חבר, מכר משותף שיש לנו חברים פה בקריות. אני גדרשתי לדעת איפה הוא ישן, כי אני הייתי אחרי אירוע מוחי, ויש לי ילד אסמטי, כרוני בבית וזה בדיוק היה בהתחלה של הקורונה, שאני לא יודעת אם את זוכרת, בהתחלה היה הרבה, הרבה בלגן סביב (לא ברור) שזה כאילו משהו כמו. היה חשוב לי לדעת איפה הוא ישן, אז בהתחלה הוא אמר אצל חבר ואז בעצם התוודא ואמר שאלו חדרים לפי שעה. כשנכנסנו לחדר שינה אז זה התחיל הוויכוח סביב הכסף ועל מה אתה מוציא את כל הכספים, אני רוצה הסבר, אתה מפה לא יוצא עד שאני יודעת איפה הכסף בעצם הלך, אני רוצה הסבר לזה, כי זה לא תגיד לי כל, הוא אומר 200-300 וזה מסתבר עשרות אלפים. תוך כדי הוויכוח הוא (לא ברור) הוא דפק לי את הראש בתוך הדלת, היה שם איזשהו ויכוח" (עמ' 13, ש' 1-17 לפרוט').

יצוין כי הודעותיה של נפגעת העבירה לא הוגשו על ידי מי מהצדדים, אך סרטון מצלמות הגוף של השוטרים אפשר הצצה להלך רוחה של נפגעת העבירה בסמוך ולאחר מועד המעשה השלישי וכך גם התייחסותה למעשי הנאשם באותו היום ולמעשים הנוספים שיוחסו לו בכתב האישום. זאת ועוד, הודעתה הראשונה שנגבתה בבית נקלטה אף היא במצלמות הגוף של השוטרים (ת/7 דיסק ובו שלושה סרטונים).

בסרטון הראשון מתועדת יציאת נפגעת העבירה אל מחוץ לבית, תוך אמירה לשוטרים כי הנאשם נמצא בנוחיות ובקשה שלא למסור תלונה בעת שהוא נוכח בבית. השוטר תיאר עם נפגעת העבירה כי יתקשר אליה רבע שעה לאחר מכן, זאת לאחר שנפגעת העבירה מסרה לו כי הנאשם אמר לצאת מהבית. בסרטון השני והשלישי מתועדים הנאשם ונפגעת העבירה בהלך רוח מיושב ללא התלהמות של מי מהם ובהפגנת אסרטיביות מצד שניהם המתיישבת עם התנהלותם במהלך שמיעת הראיות וניהול ההליך.

בתשאול הראשוני שנערך לנפגעת העבירה, אשר תועד בסרטון השני, שללה נפגעת העבירה מעשה תקיפה בה, אך השוטרים ניסו לדובבה האם חוץ מוויכוח היה מעשה אלים כלפיה שבשלו הוזמנה משטרה ונפגעת העבירה, אחר השתהות ציינה כי הנאשם הדף את ראשה לדלת. ישנם פעמים שבהם התנהלות שכזו לא תפגום במהימנות התלונה ואולם- במקרה דנן, ההתרשמות מעדותה וכלל הראיות שהובאו עוררו ספק באשר לנטען בכתב האישום ותרמו לרושם שהתקבל מצפיה בסרטוני מצלמות הגוף.

הסרטון השלישי, מתעד את המשך שהות השוטרים בבית ביום 22.4.22 ובו תיעוד הנאשם ונפגעת העבירה. נפגעת העבירה תועדה מוחזקת רגשית ממשיכה בהתנהלותה בבית בעת ששוטר המתין לגביית הודעתה בסבלנות ותוך הכרה בכך שעליה לטפל בבנם הקטין. נפגעת העבירה האכילה את בנם הקטין, ארגנה את המטבח, הציע קפה לשוטר והשלימה בישול של דבר מאכל. אגב האמור, מסרה את תלונתה.

המעשה השני והשלישי תוארו מפיה ותועדו בסרטון השלישי ככאלה שבוצעו בסמיכות זמנים.

צפייה בתיאור המעשים והפרטים שנמסרו מפי נפגעת העבירה חיזקו את הרושם שהתקבל מעדותה בבית המשפט, אשר הקשה על מתן אמון בה והתבססות על עדותה בקביעת עובדות (כאשר ניתן לראות בסרטון כי אין תיעוד מלא של הדברים בהודעה שנכתבה באותו המעמד).

דוגמה בולטת לכך היא תיאור המעשה השני שכלל לכאורה אחיזה בסכין ללא כל מלל מאיים בפרט ומלל בכלל בניגוד לעדותה, כאשר אין טוב ממראה עיניים וצפייה בסרטון מאפשרת התרשמות בלתי אמצעית שהשלימה את התרשמותי מעדותה ואשר יש בה לחדד את הקושי לקשור את החזקת הסכין בנסיבות ככזה שנועד לאיים על הנפגעת - ביתר שאת לנוכח עדות הנאשם, כפי שיתואר בהמשך - שנותרה כזו שלא ניתן לשלול אפשרות שהנסיבות היו כפי שתוארו על ידו או לכל הפחות קרובות לתיאורם מפיו.

לסרטוני מצלמות הגוף תפקיד נוסף והוא קבלת תמונת המרחב שבו בוצע לכאורה המעשה השלישי, אזור המטבח, סלון ודלת הכניסה. מנגד, אין אינדיקציה בראיות המאשימה או תיעוד של יתר חלקי הבית והמיקומים שבהם נטען שבוצעו המעשה הראשון והשני.

בעניין זה, ראוי להפנות למזכר מאת השוטר עודד לוי מיום 24.6.20 (ת/20) אשר כותרתו היא "דוח צפייה מצלמות". אין כל הסבר במה דברים אמורים וניתן רק להניח כי מדובר בסרטונים מתוך מכשיר הנייד של הנאשם או של נפגעת העבירה (בסבירות גבוהה של הנאשם בהתחשב בזה שנטען מפיו כי נהג לצלם סיטואציות שבהן נפגעת העבירה לא אפשרה לו לצאת מהבית או שהתנהגה כלפיו באלימות).

המזכר מהווה אפוא עדות ישירה הואיל וצוין בו כי נערך על בסיס צפיית השוטר בסרטונים ועדיין משקלו מדוד בהינתן שצוין בו כי: "אינו תמליל של הנאמר בסרטונים אלא חלק ממנו".

הסרטונים לא הוגשו וכן לא ניתן כל הסבר באשר לאופן תפיסתם, עיתוי צילומם, מועדם וזהות המתעד. ועדיין - מהמזכר נלמד על מספר סיטואציות מתועדות שבהן אישה מונעת מגבר להיכנס לחדר וטוענת בצעקות שהוא הרים עליה סכין והרביץ לה ומבקשת ממנו לצאת מהבית והגבר טוען כלפיה שהיא "מריחה סמים ומשתמשת בקוקאין", האישה טוענת שיש לה סימנים כחולים בגוף ומרימה חלקית את החצאית וטוענת שהגבר דפק לה את הראש בדלת ובשלב מסוים האישה מפילה לגבר את הטלפון. בסרטון אחר, הגבר טוען שהיא מרביצה לו שהוא מוכה ומדובר באישה אלימה והאישה בוכה, הגבר מדבר על בן שמביא לה סמים ושהתינוק בוכה ולא מתעוררים אליו ועוד (ת/20).

המאשימה הגישה את המזכר בהסכמת ההגנה, כך שלא נשמעו מפי עד התביעה ולו דברי הבהרה במה דברים אמורים. בעניין זה אציין כי לפי דין, אומנם הסכמת ההגנה להגשת ראיות מאפשרת ייתור שמיעת העד מטעמה - אך אין הכרח שכך יהיה. המאשימה עודנה רשאית לעמוד על זכותה להביא את עדיה לשם התרשמות ישירה מהם ובוודאי זכותה להביאם אם ישנן שאלות הבהרה שהמענה להם עשוי לקדם קבלת התמונה המלאה על אודות הראיה שהוגשה באמצעותם. בהיות המזכר לבדו ללמד על עצמו מתוך תוכנו - יש בו כדי לבסס את טענות ההגנה על אודות התנהלות נפגעת העבירה כלפי הנאשם ולכל הפחות לעורר את הספק הנדרש בדבר אפשרות שכזו.

ברי שניתן היה להגיע למסקנות שונות אם היו הסרטונים מובאים כראיות והושלמו הפרטים הנדרשים לגביהם לרבות מועד כל צילום, נסיבותיו, זהות המצלם והזיקה שלהם למעשים המיוחסים לנאשם בעובדות כתב האישום. זאת ועוד, יכול שהיה בהם כדי לשפוך אור על אודות אזורי נוספים בבית ובכלל זאת מיקום ביצוע המעשה הראשון והמעשה השני- ביתר שאת כאשר ראיות המאשימה לא כללו תיעוד הזירה או שחזור של המעשים על ידי נפגעת העבירה.

בחזרה למעשה השלישי, נפגעת העבירה העידה כי אימה התקשרה אליה בסמוך לקרות האירוע ושמעה אותה בוכה. לדברי נפגעת העבירה: "ביקשתי ממנה שלא תתערב אבל שתשלח את הסרטון עכשיו לאשר, זה מה שאמרתי לה כאילו בהודעה קולית" (עמ' 13, ש' 24-25 לפרוט'). עוד העידה כי לאחר מכן אמרה לאמה "שיטפלו בזה במידי, כי אני לא, לא יכולתי" (עמ' 13, ש' 26-27 לפרוט').

עניין התקשורת בין נפגעת העבירה לאמה ביום 22.4.22 עורר שאלות עובדתיות שלא ניתן להן מענה בהתחשב בסתירות שהתגלו בין עדות נפגעת העבירה לעדותה של אמה.

זאת ועוד, איני סבורה כי ניתן להתבסס על עדות האם כעדות ובה ישנה אמרת קורבן אלימות. מעבר לסתירות שנמצאו בעדויות אם הנפגעת והנפגעת, כל אחת בפני עצמה (בחינת תוקף פנימי של העדויות) ומעבר לסתירות שהתגלו בין העדויות (בחינת תוקף חיצוני של העדויות) - התעורר קושי נוסף הקשור לנטען מפי שתיהן כי היו בידיהן הודעות קוליות, תמונות וסרטונים שהיה בהם כדי לחזק את תלונת נפגעת העבירה - אך אלה לא הובאו בעת הסמוכה למסירת התלונה ולא הובאו בכלל. כמו כן, עלה כי ראיות אלה לא נשמרו אצל העדות ללא הסבר מניח את הדעת כיצד כך ארע.

לכך השלכה על עדותה של נפגעת העבירה באשר לצורך שעלה מצדה להקליט את הנאשם בחודש אוקטובר או נובמבר שנת 2019, היא ההקלטה של שיחה בין השניים וכי שיחה זו שבוצעה לפני מעשי האישום נשמרה, לדברי נפגעת העבירה, להציגה בכדי שיאמינו לה (ת/5).

נפגעת העבירה ציינה בעדותה כי מאוחר יותר, לאחר מסירת תלונתה, גילתה שנגרמו לה חבלות כתוצאה מהעימות והוויכוח (עמ' 13, ש' 29 לפרוט') סימן כחול ושריטה ברגל "איפה שהקעקוע לי, ועוד ביד הזאת כאן" (עמ' 14, ש' 2-1 לפרוט'). עוד ראו עמ' 16, ש' 1-4 לפרוט'). חבלות הגוף שתועדו בתמונות, ככאלה שנגרמו לנפגעת העבירה במהלך המעשה השלישי אינן מתיישבות עם המעשה שיוחס לנאשם הוא הדיפת ראשה לעבר דלת חדר השינה.

בעדותה ציינה כי במהלך האירוע האמור (המעשה השלישי) "כשהוא דפק לי את הראש כאילו זה, הזזתי אותו, כאילו לא, לא באתי תקפתי, לא עשיתי שום דבר, לא פגעתי, לא כלום, וואי אני כול" (עמ' 15, ש' 14-16 לפרוט'). נפגעת העבירה הדגימה כי לאחר שהנאשם תקף אותה דחתה אותו בשתי ידיה מבית החזה אחורה (עמ' 15, ש' 19 לפרוט').

בחקירתה הנגדית, הרחיבה נפגעת העבירה את היריעה ואישרה כי באותו האירוע היו גם "חילופי ידיים" בינה לבין הנאשם (עמ' 49, ש' 18-27 לפרוט'). באמור יש כדי לסבר את האוזן ולספק הסבר אחר לחבלות הגוף שנמצאו על גופה. זאת עוד, לנוכח גרסת הנאשם כי הותקף ולא תקף, יש באמור כדי להסביר את חבלות הגוף על גופו (ת/15). ודוק. הנאשם טען כי נפגעת העבירה מנעה ממנו לצאת מהבית, לאחר שהגיע לבית לצורך הוצאת חפציו ועזיבה - עובדה שאינה שנויה במחלוקת. סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים מלמדים על כך שנפגעת העבירה רוקנה את התיק שארז הנאשם עוד בטרם הגעת השוטרים לבית ולבקשת השוטר השיבה לתיק את הבגדים, לאחר שהובהר לה כי מדובר בצרכים בסיסים של אדם וכי הוא מעוכב לתחנה.

באשר למעשה השני, נפגעת העבירה העידה שהתרחש כשלושה ימים לפני האירוע השלישי ו' נכח בו. נפגעת העבירה העידה כי הנאשם "הגיע גם כן הביתה, לא זוכרת אם היה קודם ישן בבית, לא זוכרת, וכשהוא הגיע הביתה הוויכוח על כסף כרגיל, ו' היה שם בבית. בהתחלה ליאם היה על הידיים שלי, אחר כך הורדתי אותו, כי היה כל הלילה ויכוח, לא רציתי שהוא יהיה על הידיים שלי, לא רציתי שהוא ירגיש את זה, כי תינוק מרגיש הכול. אני ור' התחלנו להתלהם ולצעוק ו' היה שם במרפסת ואז ביקשתי ממנו שפשוט שייגש (לא ברור). ואני עמדתי כאילו לתת לו, לא אפשרתי לר' לצאת החוצה, כי הוא אמר תני לי לצאת, (לא ברור) אמרתי אתה לא יוצא לשום מקום, אני רוצה הסבר על הכספים, זה כל הזמן היה סביב זה. הסבר על הכסף, על הכסף, (לא ברור) כי הוא בא ואומר זה 200-300 ואני רואה סכומי עתק, עשרות אלפים שבעצם נעלמים. וזה עוד פעם סיפורים זה הלקוח הזה והלקוח הזה וזה, וזה לא לקוחות. במהלך ההתלהמות והוויכוח שכאילו עמדתי ליד הדלת הוא פשוט הלך למטבח והוציא סכין מטבח, והוא אמר אני, אם את לא תיתני לי לצאת אני אהרוג אותך. אמרתי לו אני רוצה הסבר, אתה מפה לא יוצא. כשי' קלט את זה, צעקתי כאילו ו', ו' קלט את זה, ישר הוא הרים, כי הילד בכה, ישר הוא הרים את הילד מהרצפה, דחף לו אותו לידיים, ואז הוא (לא ברור) הוא שם בכיס האחורי את הסכין, ר'. ואז ו' הגיע מהר לקח לו את הסכין וזרק אותה שם למטבח." (עמ' 14, ש' 7-25 לפרוט'). עוד ראו עדותה בעמ' 17, ש' 28-33 לפרוט').

ב"כ המאשימה ביקשה מנפגעת העבירה לשחזר את פרטי המעשה השני ואם היו נסיבות נוספות שלא פורטו בעדותה ונפגעת העבירה השיבה כי היא זוכרת מהרגע של דלת הכניסה לבית (עמ' 18, ש' 31 לפרוט'), שאז: "עמדתי ולא הסכמתי ולא נתתי לו לצאת והוא אמר לי תני לצאת, כאילו ולא הסכמתי כי רציתי לדעת מה ולכן הולך כספים, הוא כל הזמן היה מתכחש לזה שהוא מהמר, הוא כל הזמן היה מתכחש לזה שהוא" (עמ' 19, ש' 7-9 לפרוט'). נפגעת העבירה התבקשה פעמיים לחזור לתיאור השתלשלות האירוע ואז הוסיפה וסיפרה כי: "אז אמרתי, לא הסכמתי, לא רציתי שהוא

ייצא, הוא אמר לי תני לי לצאת, הוא היה נורא עצבני, בדיעבד אני יכולה להגיד לך הייתי נותנת לו לצאת, היום, כאילו זה מה שהייתי עושה. אז לא ראיתי את זה, כאילו, כי רציתי לדעת מה, למה, מה אתה עושה עם זה, כאילו למה אתה מהמר על כסף כשאתה יודע ש...אז הוא הלך למטבח ולקח סכין מטבח, הצמיד לי אותה לגרון ואמר לי אני אהרוג אותך אם את לא תיתני לי לצאת, ממש הצמיד לי אותה לגרון. וכשקראתי לי' הוא היה שם." (עמ' 19, ש' 11-19 לפרוט').

אזכיר כי תיאור הדברים בתשאול ובעת גביית הודעתה ביום 22.4.22 כפי שנקלט במצלמות הגוף של השוטרים שונה משמעותית ואינו כולל מלל מאיים כלשהו או הכאה. שוב, כפי שתואר הרקע למעשה השלישי - כך גם ברקע למעשה השני נפגעת העבירה מנעה מהנאשם לצאת מהבית בניגוד לרצונו ושלא כדין - על רקע מורת רוחה מהתנהלותו הכוללת הימורים ושימוש בכספיהם לצורך זה.

בסרטון השלישי של מצלמות הגוף של השוטרים ציינה נפגעת העבירה כי לכתחילה לא שינה לה התנהלותו האמורה של הנאשם וזאת כל עוד הרוויח אך משהחל להפסיד כספים וניכר כי להפסדים ישנה השפעה לרעה על התנהגותו, החליטה לעשות לזה סוף.

לאחר מכן בעדותה, לשאלות חוזרות ונשנות מצד ב"כ המאשימה, הוסיפה נפגעת העבירה וציינה "...עכשיו אני נזכרת, כשהוא בא ונתן לי את האגרוף הזה פה, בהתחלה בחזה. כשהילד היה על הידיים אז הוא אומר לי (לא ברור) תוריד מיד את הילד מהידיים, אני לא רוצה שהילד יהיה על הידיים שלך" (עמ' 20, ש' 28-31 לפרוט'. ועמ' 21 ש' 4-10 לפרוט').

נפגעת העבירה זיהתה את הסכין האדומה (ת/3), עמה לפי עדותה איים הנאשם עליה במהלך המעשה השני, בציינה כי "יש לי רק אחת כזאת בבית, אחת כזו ואחת חלקה. זה מיועד לפירות וירקות" (עמ' 21, ש' 22-23 לפרוט'). להזכיר, הנאשם לא שלל כי במהלך המעשה השני, החזיק בסכין אדומה, אך לדבריו היה זה במהלך הטבעי של ההתנהלות בבית, בעת שהיה במטבח ורצה לאכול תפוז - ובכל מקרה מרוחק מהמקום שבו עמדה נפגעת העבירה וללא השמעת דבר איום כלשהו או שימוש בה לצורכי איום.

עדותו של י' כפי שיתואר בהמשך לא תמכה תמיכה מלאה בעדות נפגעת העבירה וממלא נוצר קושי להתבסס עליה בהתחשב בחשש שעלה לקשר אחר מזה הנטען, בין נפגעת העבירה לי', ולהיותו רחוק מלאפשר - לפחות בעת הרלוונטית, כפי שביקשה המאשימה לראות בי' כעד ניטרלי.

נפגעת העבירה תיארה לבקשת ב"כ המאשימה אירוע נוסף, כשלושה שבועות לפני המעשה השלישי לגביו ציינה כי: "היה עוד מקרה שגם כן שהילדים היו בבית ביקשתי ממנו שיחכה, שהילדים ילכו לבית הספר, שאני לא רוצה שהם ייחשפו לוויכוחים, למריבות. והוא פשוט התחיל להתהלך אחרי כל הבית גם כן ולהרביץ. והיה, נכנסתי לחדר, סגרתי את הדלת, כאילו, והוא בא אחרי, ואז, אה זה האירוע עם י'. ואז כשי', כי כשר' בא חזרה לכיוון החדר הוא בא לתת לי אגרוף אז י' תפס לו את היד, אז הוא אמר לי צאי עכשיו מהבית עם הילדים, עכשיו תצאי עם הילדים" (עמ' 24, ש' 15-21 לפרוט').

יוצא אפוא כי י' לכאורה הוא עד ראייה למעשים שתוארו בכתב האישום ובשל כך לעדותו משמעות רבה.

נפגעת העבירה תיארה בעדותה אירוע נוסף שלא נכלל בעובדות האישום על אודות הגעתה באיחור לבית, בסמוך לשעה שלוש לפנות בוקר ולדבריה הנאשם לא פתח לה את הדלת ואמר כי היא תישן מחוץ לבית בעוד היא מעולם לא התנהגה כך עמו. לפי עדותה, באותה תקרית, בסופו של דבר מי שפתח לה את דלת הבית היה הקטין לאחר שחייגה לטלפון של הבית והוא התעורר מהצלצול. בנוסף לאמור, נפגעת העבירה ציינה כי באותו האירוע כאשר בנה הקטין פתח את הדלת הנאשם ראה זאת ושאל אותו מדוע פתח הדלת "פוצץ אותי באגרופים, אמרתי לילד לך, פשוט שלא יראה את זה. והוא פשוט הלך אחרי בכל הבית וניסה להרביץ לי וביקשתי מד' שייכנס לחדר והוא לא ייצא משם" (עמ' 22 ש' 26-33 לפרוט'; עמ' 23, ש' 12-14 לפרוט'; עמ' 24, ש' 1-5 לפרוט').

מדובר במעשה שהמאשימה חזרה בה מעתירתה להכלילו בכתב האישום, זאת לאחר שלא ציינה אותו בכתב האישום המקורי והובהר כי תיקון כתב האישום במועד שנקבע לשמיעת ראיות עלול להוביל לדחיית הדין בכדי לאפשר להגנה לכלכל צעדיה, להשלים תשובתה לאישום ולהיערך בהתאם.

נגבתה הודעה מהקטין כבן שש שנים באמצעות חוקרת ילדים, אשר אסרה את עדותו בבית המשפט וכן ציינה כי עדותו נותרה כותרתית ומצומצמת באופן שלא אפשר להעריך מהימנות כנדרש (ת/24). הגם שכך ותוך שנתתי דעתי לכך שמדובר בהודעה שלא עמדה בחקירה נגדית ניתן היה למצוא בה, תוספת לספק שהתעורר בראיות המאשימה - הכל כפי שיבואר להלן. מנגד, לאור האמור ובהעדר בטחון באשר למקורות המידע שמהם נמסרו הפרטים הדלים מפי הקטין על אודות תקיפת נפגעת העבירה ונסיבותיה לא ניתן להסתמך על דברי הקטין לחובת הנאשם. צפייה בצילום החקירה (ת/24) לימדה כי הקטין התקשה לשותף פעולה עם החוקרת והעדיף שלא לנדב פרטים על טיב היחסים של הנאשם עם נפגעת העבירה והקורות איתם בצינו כי אמו לא מרשה לו לספר. יחד עם זאת, הקטין מסר בהודעתו כי הנאשם "סוג של הרביץ לה" (ת/24א, עמ' 12, ש' 21 - בתמלול חסרות המילים "הרביץ לה"). לא ניתן מהודעת הקטין להבין האם היה עד להתרחשות כלשהי בין הנאשם לבין נפגעת העבירה ומה מקורות המידע של הקטין לדברים הדלים שמסר. הקטין שלל מתן אגרוף לנפגעת העבירה (ת/24א, עמ' 14, ש' 7-8 - כאשר בצילום לא ניתן להבחין למה התכוון כאשר כיוון למקום אחר בגוף; עוד ראו ת/24א, עמ' 15 ש' 11). עוד ציין הקטין בהודעתו כי: "אסור לי גם לספר את זה. את לא יודעת מה היא אומרת לי אבל היא אומרת לי לא לספר שום דבר מהריב הזה... אבל זה קרה לפני הרבה זמן" (ת/24א, עמ' 14, ש' 12-13) ובהמשך ציין: "אני לא יודע אם אסור לי או לא, על הריב הזה. בקיצור הם לא מסתדרים כל כך" (ת/24א, עמ' 15 ש' 6).

כאמור, נפגעת העבירה הגישה למשטרה תיעוד מקטע שיחה בינה לבין הנאשם מחודש אוקטובר או נובמבר שנת 2019 (עמ' 29, ש' 9-24 לפרוט') שלדבריה היה בו כדי לאשש את תלונתה על אודות מעשי אלימות שהנאשם ביצע בה (ת/5, עמ' 26, ש' 27-31 לפרוט'). עם כל הצער שעשויה קביעה זו לעורר בקרב המאשימה לא ניתן היה לחלץ ממקטע ההקלטה את שזו ביקשה לחלץ ממנו וכמו שעדותה של נפגעת העבירה הותירה סימני שאלה כך גם מקטע השיחה האמור הותיר וחייד בתורו את הקושי לתת אמון בעדותה של נפגעת העבירה. מקטע השיחה גילה התנהלות מורכבת של בני הזוג האחד כלפי השני ובמהלכו ישנו ניסיון מצד נפגעת העבירה לחלץ מהדברים שנשמעו מפי הנאשם הודאה על תקיפה אך אין זו המסקנה היחידה הנובעת ממקטע השיחה שאין בה תחילתם וסופם של דברים באופן שמעורר חשש של תמרון השיחה ועצירת ההקלטה לפני שניתן היה להבין את פשר הדברים שהשמיע הנאשם במהלך השיחה ושעתיד היה להשמיע עת הושתק על ידי נפגעת העבירה.

אם נפגעת העבירה העידה (עמ' 62- לפרוט') ובעדותה הראשית ציינה כי יחסי בני הזוג: "היו לעתים טובים ולעתים פחות טובים. שזה היה תקופות ממש לא פשוטות ותקופות טובות, אני מתארת את כל התמונה. גם כאמא שלה, אז לא היה לי כל כך פשוט לראות אותה כמו שהיא הייתה מתקשרת אלי ומדברת איתי על מה שקורה בינה לבינו. למרות שאני, היא ביקשה ממני לא להתערב ולא התערבתי. לא, לא התערבתי ברוב הפעמים" (עמ' 62, ש' 28-32 לפרוט').

בעדותה, לשאלת ב"כ המאשימה על אודות יחסיה עם חתנה השיבה: "בסך הכול בסדר, כאילו לא היה לי איתו איזשהם משהו קיצוני, חוץ מזה שזה היה נוגע לא', כאילו כל פעם ביקשתי שאם יש משהו שיתרחק, שלא יהיה בתקשורת איתה" (עמ' 63, ש' 21-23 לפרוט').

במענה לשאלת ב"כ המאשימה, מה ידעה על אודות יחסי בני הזוג השיבה, אם נפגעת העבירה: "אני ידעתי מא' את מה שהיא מספרת לי על הריבים ביניהם ועל האלימות ביניהם, והיא שלחה לי כמה פעמים תמונות עם כל מיני סימנים בגוף, עם, למרות שהיא, הקלטה שהיא בוכה, שהם רבים, ודברים לא, לא סימפתיים" (עמ' 63, ש' 25-28 לפרוט').

כזכור, נפגעת העבירה ציינה כי אמה חיגה אליה ושמעה אותה בוכה ולאחר מכן נותקה השיחה ונפגעת העבירה שלחה לה הודעה קולית (עמ' 40, ש' 27-30 לפרוט'). ואולם, אם נפגעת העבירה העידה כי באותו היום בתה שלחה לה סרטון כלשהו "על כל מה שקורה ביניהם, והיה ביניהם ממש בלגן, היא בכתה. היא אמרה לי שיש ממש דחוף תעזרי לי, או תעשי משהו, ואז אני התקשרתי וביקשתי מחבר ש, חבר טוב שיתקשר למשטרה, שיטפל בזה, שנעשה לזה פעם אחת ולתמיד סוף" (עמ' 63, ש' 33-90 לפרוט').

בהמשך אם נפגעת העבירה הסבירה כי לא שיתפה את בתה בכך שהזמינה משטרה כי פחדה שבתה תתעצבן עליה ומצאה את הפעם הזו שונה כי בתה התקשרה אליה וסיפרה לה על כך שהנאשם הרים עליה סכין "וחבר שהיה שם עם שותף לקח ממנו" וזה הלחיץ אותה (עמ' 64, ש' 12-27 לפרוט').

יוער כי במהלך עדותה ומיד לאחר מסירת הדברים, החלה אם נפגעת העבירה לחוש שלא בנוח וציינה כי יצאה מריכוז (עמ' 64, ש' 28-29 לפרוט') ולאחר מכן הוסיפה: "וואי, אני בעצמי עכשיו התבלבלתי, רגע אחד. אני אחזור חזרה. או קיי. כשהיא שאלה אותי, היא שלחה לי סרטון שר' רב איתה ושהוא לקח סכין וחבר שלהם הפריד ביניהם, והוא לקח את הסכין, היא שלחה לי סרטון, היא אמרה לי תעשי עם זה משהו, או קיי, ואז אני הלכתי, כאילו אני דיברתי עם חבר ואמרתי לו בוא נראה מה אפשר לעשות, תזמין משטרה או משהו, ואז הוא התקשר למשטרה. לא רציתי אני להתקשר למשטרה. כי לא רציתי להיות חלק מתוך זה, בסוף אני חלק מתוך זה. מתוך הסיטואציה הזאת" (עמ' 65, ש' 2-9 לפרוט'). עדות זו מעוררת שאלה הוואיל ולא נמסר מפי נפגעת העבירה כי תיעדה את המעשה השני. זאת ועוד, מדובר לכאורה על שיחה מיום 22.4.20 - מועד ביצוע המעשה השלישי שבו לא נעשה שימוש בסכין.

בניגוד לעדותה של נפגעת העבירה, אמה עמדה על דעתה כי היא לא התקשרה לנפגעת העבירה באותו היום וכי בתה התקשרה אליה בוכה, דיברה אתה בשיחה טלפונית ומסרה לה שהנאשם רצה לדקור אותה וחבר שלהם נטל ממנו את הסכין (עמ' 65, ש' 14-22 לפרוט'). אחר האמור, אישרה לשאלת ב"כ המאשימה את דבריה בהודעתה במשטרה כי התקשרה לנפגעת העבירה ושמעה אותה בוכה אך הוסיפה וציינה כי נפגעת העבירה שלחה לה הודעה קולית ובה תיעוד הריב שבין הנאשם לבין בתה (עמ' 66, ש' 3-22 לפרוט'). אחר האמור, הוסיפה אם נפגעת העבירה וציינה כי התקשרה

לבתה שהייתה נסערת וניתקה את הטלפון ולאחר מכן שבה והתקשרה לבתה ואז שמעה ממנה את קורותיה עם הנאשם (עמ' 66, ש' 31-33 לפרוט').

כמו הסרטון שהוזכר בעדות נפגעת העבירה ובעדות אם הנפגעת, גם ההודעה הקולית לא נמסרה למשטרה ולפי עדות אם הנפגעת בעניין השיבה: "אני חיפשתי, אני לא, לא. יש לי, גם החלפתי טלפון, אז לא הכול עבר, כאילו מזמן החלפתי טלפון" (עמ' 67 ש' 9-10 לפרוט'). כך גם באשר לצילומים שנטען שנפגעת העבירה שלחה לאמה בתמיכה לדיווחיה על תקיפתה בידי הנאשם (עמ' 68, ש' 5-7 לפרוט'; עמ' 71, ש' 4-5 לפרוט').

אם נפגעת העבירה השיבה במענה לשאלות ב"כ הנאשם כי הריבים שבין הנאשם לבתה היו על כסף וכן היו בין בני הזוג בעיות של אמון אחד בשני, כלשונה: "הוא לא מאמין לה, היא לא מאמינה לו" (עמ' 70, ש' 4 לפרוט').

נפגעת העבירה העידה כי עד היום היא לא יודעת מי הזמין משטרה - אם אמא שלה או אשר (עמ' 15, ש' 2 לפרוט') מבלי שהיה ברור כיצד מידע זה עד יום עדותה לא נמסר לה. נפגעת העבירה עשתה שימוש בשמו של בחור בשם אשר ומראיות המאשימה עלה שהוא משרת כמש"ק ומכיר את אם נפגעת העבירה. אופן השימוש בשמו מצד נפגעת העבירה עוד בשלב הגעת השוטרים לבית ביום 22.4.20, עלול היה לתת את הרושם שיש בין נפגעת העבירה לאשר הכרות וכי יש בעדותו או בקשר שלו לתלונה לסייע לביסוס תלונתה. ואולם מעדותו עלה כי אינו מכיר את נפגעת העבירה ואת הנאשם ומעולם לא ראה אותם והקשר שלו לאירוע התמצה בהיותו חבר בקבוצת ריצה שבה חברה גם אם נפגעת העבירה (ת/10). עוד עוררה קושי שיחת הטלפון שאשר התקשר למוקד 100, בעקבות פניית אם הנפגעת אליו, ממנה לא עלתה בהילות או דיווח כי נמסר לו מאם נפגעת העבירה על תקיפה פיזית של נפגעת העבירה על ידי הנאשם ביום 22.4.20, כך שהדבר לא מתיישב עם עדות אם נפגעת העבירה כי דווח לה על שימוש בסכין ותקיפת בתה (ראו ת/8 ות/22).

י', עד הראיה, אשר לשיטת המאשימה יש בעדותו להוכיח את מעשי העבירות העיד מטעם המאשימה (עמ' 16-33 לפרוט') ובמהלך עדותו הראשית, לבקשת המאשימה, אפשרתי חקירתו בחקירה נגדית, זאת לאחר שסתר את תוכן הודעתו במשטרה מיום 22.4.20 (ת/25) והוכרז כעד עוין.

הואיל וכך, מצאתי להתייחס תחילה להתנהלותו של י' קודם לגביית הודעתו ולתוכן הודעתו במשטרה שנמסרה ביום 22.4.22.

ממזכר מיום 22.4.22 מאת החוקרת דנה אזרן עלה כי החוקרת התקשרה לי' ללא מענה ולצורך איתורו התקשרה לנפגעת העבירה. צוין במזכר כי נפגעת העבירה מסרה כי י' נמצא אצלה בבית וכי "הנ"ל מסר שלא רוצה להגיע ושיש לו בעיה עם שוטרים... קחי ממני עדות בטלפון כן אני ראיתי שהוא הרים עליה סכין וכן יש אלימות בבית" (ת/16).

באותו היום נגבתה הודעה מי' שתוכנה מלמד על היותו חשוף לאלימות בני הזוג האחד כנגד משנהו (ת/25, ש' 11-14) לצד קושי ממשי מצדו של י' למסור פרטים על אודות המעשה השלישי בנימוק: "לא רוצה לדבר תכלס מה ראיתי וזהו אני חבר טוב של שניהם תרשמי ראיתי אותו מרים עליה סכין וזהו ביי" (ת/25, ש' 5-6). כאשר התבקש לתאר את האירוע עם הסכין השיב: "תביני שזה לא נעים לי אני אומר לך שהיה אירוע עם סכין הוא הרים עליה סכין אני לקחתי

ממנו את הסכין בשביל לקחת ממנו את הסכין נתתי לו את התינוק ואז לקחתי" (ת/25, ש' 20-21). לשאלת החוקר אם הנאשם איים על נפגעת העבירה השיב: "כן הוא אמר לה: "אני יחתוך אותך והצמיד לה את הסכין לפני" ואני ישר קמתי עם התינוק הוא היה ביד שלי והעברתי אותו ואל תשאלי אותי יותר על שום אירוע כי זה לא נעים לי" (ת/25, ש' 23-24).

י' אישר בחקירתו במשטרה כי נהג לשהות בבית והסביר: "אני שומר על הילדים שלהם הם שני מפגרים כל הזמן רבים" (ת/25, ש' 26). כאשר נשאל אם נפגעת העבירה נוקטת אלימות כלפי הנאשם השיב: "הגנה עצמית יותר לא אלימות היום הוא הטיח לה את הראש בדלת" (ת/25, ש' 28). במענה לשאלת החוקרת י' הסביר שיודע על הטחת הראש בדלת כי שמע "בום בדלת" ונפגעת העבירה סיפרה לו (ת/25, ש' 29-30).

באשר למעשה הראשון ציין י' בהודעתו: "היה אירוע, אני תפסתי אותו הוא היה טעון מה זה טעון אם לא הייתי תופס אותו הוא היה מפרק אותה. הוא נתן לה אגרוף לכתף אבל עוד פעם לא אכפת לי מזה יש שם 3 ילדים אני מפחד שלא יקרה עוד משהו" (ת/25, ש' 32-33). עוד וכאשר נשאל על אודות סכסוך אפשרי בינו לבין הנאשם, השיב י': "לא אין לי וכואב לי על שניהם הוא אחלה בן אדם" (ת/25, ש' 35).

י' לא הסכים להשיב בחקירתו במשטרה על השאלה כמה פעמים ראה את הנאשם תוקף את נפגעת העבירה וכאשר נשאל אם היה לנאשם תפוז ביד בעת אחיזת הסכין השיב: "לא, איזה תפוז? הוא היה לידה ויאלה מספיק די אני לא אומר יותר כלום" (ת/25, ש' 39).

כפי שניתן להתרשם מהאמור, י' צמצם את אמרתו כבר במועד החשיפה, בסמוך לקרות האירועים ועדותו נותרה גנרית ללא פרטים מרחיבים על אודות מעשי התקיפה אליהם היה לכאורה חשוף.

לפני שאתאר את התרשמותי מי' אציין כי נפגעת העבירה התקשתה להבהיר מהות הקשר שבינה לבין י' וסוג הקשר שהיה לי' עם בני הזוג ועם כל אחד מהם בעת הרלוונטית. בתחילה העידה כי הכירה את י' באמצעות חבר משותף, מבלי שניתן היה להבין את הסיפור שהחל את הקשר בין השניים (עמ' 17, ש' 10-17 לפרוט'). לאחר מכן נפגעת העבירה ציינה כי שהותו של י' בבית, פעמים רבות נבעה מבקשתה כי יישאר עמם מתוך חשש שאם הנאשם ילך לשחק ויפסיד, כלשונה: "אני אחטוף עוד פעם מכות" (עמ' 17, ש' 19 לפרוט') ולדבריה י' "היה רואה את המכות שאני חוטפת" (עמ' 35, ש' 27-28 לפרוט'). נפגעת העבירה שללה קשר רומנטי או אינטימי עם י' (עמ' 34, ש' 16 לפרוט') ומעדותה עלה כי בראות עיניה יחסיה עם י' לא היו שונים בטיבם מיחסיו עם הנאשם. התייחסות שכזו מצד נפגעת העבירה אומצה על ידי המאשימה ומשום כך כונה י' בדברי הפתיחה מטעמה "עד ניטרלי". מנגד ההגנה חלקה על דבר היות י' עד אובייקטיבי וביקשה להוכיח את נטיית עדותו של י' בעת מסירת הגרסה במשטרה לטובת נפגעת העבירה.

בחקירתו הנגדית נשאל י' על אודות טיב יחסיו עם נפגעת העבירה בעת הרלוונטית ובהתחשב בחשיבות האופן שבו השיב י' לשאלות, אשר היה בו כדי להטיל צל כבד על עדותה של נפגעת העבירה

בנושא זה, אצטט את השאלות והתשובות כלשונן.

ש. תגיד לי, היה לך קשר עם המתלוננת, עם א', מעבר לקשר החברי?

ת. בעבר? אחרי הגירושין, כן.

ש. אתה שכבת איתה?

ת. אחרי הגירושין?

ש. אני שואל אותך אם שכבת איתה?

ת. לא.

ש. מעולם לא היה לכם קשר מיני?

ת. לא.

(עמ' 28, ש' 21-28 לפרוט).

אספקט נוסף להבחנה בין יחסי הנאשם עם י' לעומת יחסיו עם נפגעת העבירה נמצא במענה לשאלת ב"כ הנאשם על אודות צריכת סמים משותפת של י' ושל נפגעת העבירה באותה התקופה אשר הסתכם בשמירה על זכות השתיקה (עמ' 32, ש' 10-13 לפרוט).

י' העיד כי קודם למסירת הודעתו במשטרה שוחח עם נפגעת העבירה על הדברים (עמ' 29, ש' 1-12 לפרוט) וראה המזכר שסומן ת/16). עוד העיד י', כי חוץ מאירוע הסכין לא היה עד לאירועי אלימות בין הנאשם לנפגעת העבירה (עמ' 30, ש' 1-5 לפרוט) ולשאלת ב"כ הנאשם אם היה עד לאירועי אלימות מצד נפגעת העבירה כלפי הנאשם וי' השיב "פעם פעמיים, זהו, לא מעבר" (עמ' 30, ש' 30 לפרוט).

כמו במהלך החקירה, כך גם במהלך מתן עדות בבית המשפט, ניכר כי י' התקשה להעיד לחובת הנאשם ולא רק מחמת חברות ששררה בין השניים ולא בהכרח מאותם טעמים בכל אחת מהפעמים. עלה מהודעתו ומעדותו אותו הרושם שעלה מעדותה של נפגעת העבירה כי רב הנסתר על הגלוי וכי יריעת המידע שנפרשה בבית המשפט אין בה כדי לשקף את יריעת ההתרחשות במציאות. י' ציין במהלך עדותו מפורשות כי מעמד העדות לא נעים לו וכי "שניהם היו חברים" (עמ' 23, ש' 1-6 לפרוט). כיום לדבריו ניתק את הקשר עם הנאשם ועם נפגעת העבירה (עמ' 24, ש' 1-4 לפרוט). זאת ועוד, י' הוסיף כי בעת הרלוונטית "החיים לקחו אותי למקומות שלא בחרתי" (עמ' 24, ש' 13 לפרוט) וכיום "אני מאמין בדת שלנו והסיטואציה הזאת לא מתאימה לי וזהו, הוא אחלה בחור, באמת שהוא אחלה בחור וזה לא קשור לחבר או לא חבר, הוא בן אדם משכמו ומעלה, באמת, זהו" (עמ' 24, ש' 21-23 לפרוט).

י' העיד כי לא זוכר את התקופה לפרטיה ובהתייחס לדברים שמסר במשטרה השיב: "חלק מזה גם היא גרמה לי לעשות" (עמ' 25, ש' 22 לפרוט).

י' תיאר את המעשה השני כך: "אני הייתי במקרה נוכח בבית, הבחור החזיק סכין ביד. בשביל להוציא לו את הסכין, לקחתי את התינוק, כאילו, נתתי לו אותו, לא ידעתי למה הוא החזיק את הסכין ביד, בסדר? נתתי לו את התינוק ושמתי את הסכין בכיור" (עמ' 16, ש' 25-27 לפרוט'). אזכיר כי לפי עדותה של נפגעת העבירה, בעת הזו היה י' במרפסת הבית ורק לאחר שהנאשם אחז בסכין, היא - כך לפי עדותה, קראה ל'. המרחק בין מטבח הבית לאזור בו טענה שעמדה (דלת הכניסה) מומחש בסרטון מצלמות הגוף של השוטרים.

י' תיאר בעדותו אירוע שבו הנאשם ונפגעת העבירה עמדו ליד דלת הכניסה של הבית (עמ' 18, ש' 12-18 לפרוט'). לדבריו אחרי האירוע הזה לא נכח יותר בביתם (עמ' 18, ש' 31-32 לפרוט') ועוד הוסיף כי ברגע שהנאשם יצא מהבית גם הוא ברח מהבית (עמ' 32, ש' 6 לפרוט'). עדותו בהיבט זה סתרה את העולה ממזכר השיחה עם נפגעת העבירה מיום 22.4.20, שאז נעשה ניסיון לאתר את י' ונפגעת העבירה מסרה כי י' נמצא אתה בבית (ת/16). יצוין כי בצילומי מצלמות הגוף מוסרת נפגעת העבירה כי י' היה עמה ואף ישן אצלה באותה התקופה, על רקע חששה מהנאשם.

י' העיד כי לא ראה במעשה הראשון שהנאשם נתן לנפגעת העבירה אגרוף בכתף אלא נפגעת העבירה סיפרה לו (עמ' 19, ש' 19 לפרוט') כך גם באשר להטחת הראש בחדר השינה באירוע השלישי (עמ' 20, ש' 28-30 לפרוט').

למעשה מעדות נפגעת העבירה השתמע כי חייה לוו באירועי אלימות קשים שכללו אגרופים, דחיפות ובעיטות ולדבריה שימשה לנאשם כ"שק אגרוף" (עמ' 25, ש' 22-24 לפרוט'). הוגשה כראיה בקשה שהגישה ביום 10.3.20 ובה ציינה כי ביום 4.3.20 ניתן צו הגנה לחובת הנאשם במעמד צד אחד. עוד צוין בבקשה כי: "עתיד להתקיים דיון בבקשה בתאריך 11.3.20 שעה 12:30 אבקש לבטל את צו ההגנה. שוחחתי עם חבר משותף שלנו (שלי ושל בעלי) וסיכמנו על שלום בית. לאור זאת אין טעם בהמשך צו ההגנה ואין כל טעם לקיים דיון ב-11.3.20 ולבזבז את זמנו של בית המשפט" (ת/6).

פרוטוקול דיון יום 4.3.20 שצורף לבקשה לימד כי נפגעת העבירה נימקה את בקשתה להוצאת צו הגנה כך: "היום היה מקרה, ויכוח, שהוא יצא מפרופורציות והתלהם. המזל שהיה חבר משותף בבית בשם כ' שתפס אותו. הוא היה פשוט שובר אותי. אין לי מילים אחרות פשוט לתאר את זה. זה היה בבוקר, הייתי צריכה לקחת את הילדים למסגרות. הילדים היו עדים לדבר הזה. כשה לא היה בפניהם איך שהוא הצלחתי למשוך את הדברים. זו לא פעם ראשונה. הייתה אלימות, הוא בא ודחף אותי בבית, ודרך עלי בחוזקה על הרגל. י' א' חבר משותף שלנו ישן אצלנו והוא עוזר לנו הרבה עם הילדים. הוא אמר לי בחיים לא ראיתי את ר' בצורה כזו, אמרתי לו שזו לא פעם ראשונה. עד היום לא הגשתי תלונה כי לא רציתי לפגוע לו ברישיון. היה ויכוח על הרכב הבוקר. בעבר היו אירועי אלימות, יש תמונות, סרטונים, סימנים הכל. הייתי מסתובבת עם סימנים כחולים ביד. גם היום לא הגשתי תלונה. הוא עכשיו בתהליך להוציא רישיון רכב. מזה אני הכי מפחדת. חד משמעית אני מפחדת ממנו. לא הגשתי תלונה, כי אני לא רוצה לפגוע לו בפרנסה שלו, ברישיון" (ת/6, עמ' 1, ש' 12-23 לפרוט'). ההסבר שניתן מפיה לאי הגשת התלונה, כאשר העידה במסגרת בקשת להוצאת צו הגנה לא התיישב עם הסבריה במהלך עדותה. זאת ועוד, ישנה סמיכות זמנים בין עיתוי הגשת הבקשה להוצאת צו הגנה למועד הנטען שבוצע בו המעשה הראשון, אך ניתן להבין מדוע המאשימה לא הסתמכה על המועד שבפרוטוקול הדיון - בהתחשב בנסיבות המתוארות לעיל שאין מתיישבות עם הנסיבות המעשה הראשון שנמסרו מפי נפגעת העבירה בתלונתה ובעדותה.

ב"כ הנאשם הגיש מסמך שהמאשימה ערכה ובו תמצית תלונות שהגיש הנאשם נגד נפגעת העבירה ותמצית תלונות הדדיות (נ/1). זאת ועוד, מעדותה של נפגעת העבירה ניתן היה להבין כי הנאשם הזהיר אותה כי בכוונתו ללכת למשטרה במהלך הוויכוחים ביניהם (ראו עמ' 15, ש' 7-8 לפרוט'). מדובר בתלונות לגבי עבירות שבוצעו לכאורה במועדים מאוחרים למועדי המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

המאשימה הגישה מקטע חליפות הודעות בין הנאשם לנפגעת העבירה מיום 21.4.20 המלמדות על מורת רוח שנפגעת העבירה גילתה מכך שהנאשם סירב לתקשר עמה ולהודיע לה היכן בכוונתו ללון ערב לפני קרות המעשה השלישי, שמתואר בכתב האישום והגשת התלונה. באותן הודעות, הנאשם לא הגיב לנפגעת העבירה ואף ביקש ממנה שלא לתקשר אליו, אלא במקרה חירום "לשלוח הודעה או להתחיל דרך י" ובתגובה נפגעת העבירה התריסה בהודעותיה כי אין בכוונתה להפסיק לתקשר עמו עד שיענה ובהמשך שלחה הודעה ובה כתבה "האמת שאני רק מחפשת לעצבן אותך לכן אמרתי את מה שאמרתי" (ת/2). יוער כי ההודעות הראשונות שבצילומי ההודעות שהגישה המאשימה הן מנפגעת העבירה ובהן היא כותבת: "ההתנהגות שלך ממש ילדותית ר' אתה יכול להתנהג כמו אדם נורמטיבי וזה בסדר לריב אך יש פה ילד מעורב בתמונה. אתה לא יוכל לחסום אותי. ואיפה בדיוק תהיה בימים האלו איפה תישן??? כי אם לא אדע אתה לא תדרך בבית הזה יותר יש קורונה ולא אקח סיכון על הילדים שלי. לכן אני מבקשת ממך לדעת איפה אתה ישן בימים אלו. אני מחייגת, לא, י, כ' ל' לכולם אני אלייך ואשאל אם אתה אצלם אם לא תומר לי" (ת/2).

התקשיתי לתת אמון בעדותה של נפגעתה עבירה מכמה בחינות. ראשית, תוכן הדברים שמסרה נפגעת העבירה בהזדמנויות שונות אשר לימד על סתירות מהותיות בתיאור המקרים. שנית, הגיונם של דברים ומסקנות שניתן לחלץ מתיאור המקרים מפי שני הצדדים. שלישית, קושי ממשי לתת אמון בעדות נפגעת העבירה שנובע מהרושם שהותירו הנפגעת ועדותה לצד העדר הלימה בין ליבת עדותה לעדויות אם נפגעת העבירה ועדותו של י'.

נפגעת העבירה העידה בנחישות שלימדה על יכולות להתמודד עם חקירה בבית משפט, כאשר במהלך עדותה עברה בין מצבי נפש סוערים ומתריסים למצבים מרוגשים ופגיעים תוך פרקי זמן קצרים - מבלי שניתן היה לעקוב אחר הטריגר שהוביל לשינוי. בחקירה הנגדית ניתן היה ללמוד מפי נפגעת העבירה כי התנהלותה עם הנאשם הייתה כוחנית ולא מתפשרת. כלשונה: "אז אני אסביר לך בשמחך, אני מנהלת איתו, כי בכל זאת אני עדיין נשואה לו, אני גרה איתו בבית, יש לי 3 ילדים, 2 גדולים מפרק א' ותינוק איתו ביחד. או קיי. כשאני יודעת שתפקיד, שהוא כעורך דין עובד ואמור להיכנס כספים הביתה ומשום מה אין כסף לקנות אוכל במקרר כשאני צריכה לקנות טיטולים ואין לי כסף לקנות טיטולים, אני חושבת שמגיע לי הסבר לאן הולך הכסף. אז אני כן אני אעמוד ואני אחסום את הדלת ואני גם אחטוף מכות, אבל אני רוצה לדעת לאיפה הכסף שלי הולך, כי יש ילדים בבית שצריכים אוכל, אז אני רוצה הסבר. זה המינימום שמגיע לי" (עמ' 34, ש' 11-4 לפרוט'. עוד ראה תשובה בעמ' 38, ש' 26-20 לפרוט').

כאשר נשאלה לפרש התנהגותה ביום 22.4.22 שאז מנעה מהנאשם ללכת ואף שפכה את תכולת המזוודה שבה הכניס ציוד אישי כדי לעזוב את הבית השיבה: "סליחה על ההתבטאות, סליחה מאוד. שהזונות שלו יקנו לו את הבגדים, אני לא אמורה לממן אותו ואת הזונות שלו... כמו שהוא נכנס ככה שייצא ההוא" (עמ' 41, ש' 30-27 לפרוט').

לאחר שנפגעת העבירה התייחסה במסגרת עדותה מספר פעמים להתנהלותו המינית של הנאשם במהלך נישואיהם

ביקש ב"כ הנאשם לברר עמה אם יחסי בני הזוג היו מלוות בבגידות הדדיות ולא כנטען מפיה ותשובתה: "מי שהתחיל את הבגידות זה היה הנאשם, שביום הנישואים של השנה תפסתי אצלו טלפון ובמקום לבוא ולהגיד סליחה טעיתי, הוא דפק לי אגרופים, פירק לי את הצורה" (עמ' 42, ש' 7-9 לפרוט'). בשאלה ישירה לנפגעת העבירה האם בגדה בנאשם השיבה: "לאחר מכן? בוודאי" (עמ' 41, ש' 13 לפרוט'). ומיד לאחר מכן נסוגה מתשובתה בציינה: "השאלה למה אדוני קורא בגידה? אם לשבת עם חבר נקרא בגידה? כי תלוי, כל אחד יכול לפענח (מדברים ביחד)". (עמ' 42, ש' 15-16 לפרוט').

בעדותה ציינה נפגעת העבירה כי הנאשם נהג לתקוף אותה לעיני ילדיה והיה מקרה כלפי אחד מילדיה (עמ' 35, ש' 10-12 לפרוט'; עמ' 39, ש' 1-3 לפרוט'). צפייה בקלטת שתיעדה את חקירת בנה הקטין בהתאמה לתמלול החקירה אומנם לא הניבה ממצא שניתן להתבסס עליו, בהינתן שבנה הקטין של נפגעת העבירה לא העיד וחוקרת הילדים התקשתה לקבוע מהימנות. ואולם - צפייה בסרטון וליקוט הממצאים שעל פניו עשויים לעורר חשד למעשי אלימות שמבוצעים בבית - מאפשרים ללמוד על היש מתוך האין להחליש משמעותית את עדותה של נפגעת העבירה ולמצער לעורר ספק ממשי לגביה.

פרשת ההגנה החלה בעדותו של הנאשם (עמ' 33-63 לפרוט') ולאחריו העיד עד מטעמו. הנאשם העיד כי הכיר את נפגעת העבירה דרך הפייסבוק וכעבור 4 חודשים נפגש אתה ובסמוך לכך, לאחר כשבוע ימים, עבר לגור אצלה ברמת ישי, "משם עברנו עוד שתי דירות, בערך שנתיים וקצת, פלוס מינוס, היא נקלטה עם ליאם והתחתנו תוך כדי שהיא היתה בהיריון עם ליאם ב-29.1.2019 וליאם נולד ביוני 2019 והתגרשנו במאי 2021. מאז התקרית של אפריל 2020, אם אני לא טועה, זאת אותה תקרית, היינו On&Off, כאילו הייתי בא הביתה רק בגלל ליאם, מן הסתם יש לה גם שני ילדים שהם לא ממני, הם מאבא שמתגורר בבאר שבע, אז גידלתי גם אותם, כל התקופה, גם אחרי התקרית הייתי גם מגדל אותם, הייתי בא אליה הביתה, ישן שם, היינו ב-On&Off, למרות כל מה שהיא עשתה וזהו, עד מאי 2021. אוגוסט 2021 היא עברה לחריש, אני חזרתי לחיפה" (עמ' 34, ש' 12-21 לפרוט').

הנאשם תיאר את יחסיו עם נפגעת העבירה בעושר פרטים על אודות התנהלותה הלא מוסרית והלא חוקית מבלי שהיה לכך תימוכין - אלא לגבי יריעה מצומצמת שעלתה מעדותה ומעדותו של י'.

הנאשם שלל כי תקף את נפגעת העבירה ולדבריו צעק וקילל בלבד בעוד נפגעת העבירה מנעה ממנו פעם אחר פעם לצאת מהבית. לדבריו הנפגעת מנעה ממנו לצאת מהבית: "...ופשוט רציתי לקחת דברים, היא עמדה ליד הדלת, אני לא אשכח את זה בחיים, עמדה ליד הדלת, ואני כבר עם המזוודה והכל, הבגדים כבר על הזה, תזוזי, תזוזי, ואני זוכר את י' עם הילד שלי בסלון ואני אומר לה תזוזי, אני לא זזה לשום מקום, תפסתי אותה והזזתי אותה, תפסתי אותה, דלת, קיר וארונית ופשוט הזזתי אותה, לא בחוזקה, לא בשום דבר, רק לצאת, ויצאתי, ופשוט יצאתי" (עמ' 38, ש' 16-20 לפרוט'). המעשה הראשון).

באשר למעשה השני, העיד הנאשם כי ארגן את הדברים בחדר כי התכוון לעזוב את הבית על רקע סיטואציה שהייתה ביניהם ונפגעת העבירה פחדה להישאר עם שלושה ילדים לבד (עמ' 39, ש' 20-23 לפרוט'). לאחר מכן, עמד במטבח "איפה שהכלים, ליד הכלים יש שולחן, אי, ויש פירות, תפוז, בננה, הכל, שמנו את זה בצד ותוך כדי, א' נמצאת שמה, כי

אני בסיטואציה שאני רוצה ללכת, אני רוצה לצאת מהבית וא' נמצאת בדלת כדי שאני לא אעזוב את הבית, ככה, נמצאת בדלת, ואני לוקח את הסכין, ואני לוקח תפוז, חותך, הכל רגיל, הכל בסדר, ואני זוכר את המשפט שהיא שאלה אותי, היא אומרת לי מה אתה מתכוון... ודיברנו, לא צעקות ולא כלום, והיא אומרת לי, מה אתה מתכוון... כי י' ישב שם, מה אתה מתכוון לדקור אותי עכשיו? אני לא אשכח את זה בחיים, ואני אומר לה תגידי לי את נורמלית? מה יש לך? הכל בסדר איתך? מה קרה? כאילו מאיפה הבאת את זה עכשיו? והלכתי, חתכתי..." (עמ' 39, ש' 8-16 לפרוט'). לדבריו, החלה להתפתח שיחה אם הוא עוזב את הבית במעורבות של י' וי' היה אתו במטבח (עמ' 40, ש' 1-3 לפרוט'), בעת שנפגעת העבירה נותרה עומדת ליד הדלת (עמ' 40, ש' 12 לפרוט'). כאשר החל שוב להתלקח הוויכוח, חשש מהמשמעות של הסכין ביד שלו והכניס אותה לכיס מכנסיו, י' הגיע מאחור ולקח את הסכין מכיס מכנסיו והנאשם שאל אותו "מה אתה עושה? אז הוא אומר, לא, אתה יודע, שלא יהיה, ואז נראה, אני לא בטוח, נראה לי שהוא אמר לי קח את ליאם, אבל זה אני לא סגור, כי אני לא זוכר, אבל אני זוכר במפורש שהוא לקח את הסכין ואמרתי לו מה הקשר כאילו? מה אתה עושה? מה קשורה הסיטואציה? למה מה אני עושה משהו? מה קשורה? תראה איפה אני נמצא, אנחנו רחוקים שנות אור. לא, לא, שלא יקרה כלום. לקח את הסכין והלך. מאותו רגע אני בכלל בלי סכין, בלי כלום, בלי שום דבר, אני גם לא מתקרב לא', אין לי אינטראקציה איתה, אנחנו לא במשהו. זה פחות או יותר מה שאני זוכר, זהו, ואחרי זה נראה לי חזרתי עם ליאם, לקחתי אותו, יכול להיות, פחות. זהו." (עמ' 40, ש' 20-27 לפרוט'. עוד ראו עמ' 54, ש' 26-32 לפרוט').

הנאשם העיד כי נפגעת העבירה נהגה עמו בביזוי באלימות וכן תיאר מקרים שבהם הכתה אותו ופגעה ברכושו אך משעה שלא הוטח בפני נפגעת העבירה המעשים ברמת הפירוט כמתואר בעדות הנאשם התקשיתי לקבוע לגביהם כל ממצא (עמ' 43, ש' 1-21 לפרוט'; עמ' 52, ש' 24-33 לפרוט'; עמ' 52, ש' 1-7 לפרוט'). אעיר כי הנאשם ציין כי בחלק מהמקרים היו עדים, אך פרשת הגנתו כללה עד אחד נוסף על עדותו.

הנאשם העיד כי נהג לשחק קלפים אצל חבר פעם בשבוע או פעם בשבועיים, אך אין קשר מבחינתו בין המשחק לבין התנהלותו בבית. לדבריו התקשה למצות זכויותיו בשל החשש שיהא לכך השפעה על העברת הילדים אומנה בשל גילו של בנם הקטין (עמ' 59, ש' 4-12 לפרוט'. עוד ראו עמ' 61, ש' 13-23 לפרוט').

עד הגנה, מר א"מ העיד באשר לאירוע ולפיו בעת שהנאשם היה אצלו הגיעה נפגעת העבירה, אשר גילתה אובססיביות כלפי הנאשם והתנהל ביניהם ויכוח שבמהלכו נפגעת העבירה תקפה את הנאשם ולקחה ממנו את הטלפון שאותו באמצעות תוכנה שיש לעד (עמ' 63-67 לפרוט').

סופו של דבר, לא נדרשתי לבחינה מעמיקה של עדות עדי ההגנה וזאת בהותיר עדי התביעה המרכזיים רושם שהקשה מתן אמון בעדויותיהם. אבהיר כי הגם שכך, לא פטרתי עצמי מהתרשמות ישירה ועצמאית מעדי הגנה ובחינה מחודשת של עדויות עדי התביעה לאחר מכן ואולם - הרושם שהתקבל מעדויות עדי התביעה - כמפורט בנימוקי, חיזק את העדר היכולת לשלול את טענות ההגנה מעבר לספק סביר.

אלו אם כן נימוקי ליזיכו הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ו' תמוז תשפ"ב, 05 יולי 2022, במעמד הצדדים